

Hotz zegoen herensuge txikia

Baso sorgindu eta mendi misteriotsuz betetako mundu batean, Dídac izeneko dragoi txiki bat bizi zen. Beste dragoiek ez bezala, sua botatzen zuten berotzeko eta janaria prestatzeko, Dídac beti hotz zegoen. Lagunek bezala sua botatzen saiatzen bazen ere, ke fin bat eta txinparta txiki bat baino ez ziren ateratzen, azkar itzaltzen zena.

Egun batean, baso sorginduko zuhaitzen artean jolasean ari zela, Dídac Llúcia izeneko maitagarri txiki eta distiratsu bat ezagutu zuen. Llúciak Dídac dardarka zegoela ikusi zuen eta galdetu zion:

– Zergatik ari zara dardarka, dragoi txiki?

Dídacek azaldu zion, dragoi bat izan arren, beti hotz zegoela, beste dragoiek bezala sua bota ezin zuelako.

Llúciak, irribarre atsegin batekin, esan zuen:

– Agian oraindik ez duzu zure sugar berezia aurkitu. Nahi al duzu aurkitzen laguntzea?

Dídacek gogotsu baietz egin zuen buruarekin, eta elkarrekin abentura txiki bat hasi zuten baso sorginduan zehar.

Lehenik, basoko zuhaitz zaharrena bisitatu zuten, agian bere sustrai sakonek Dídacen suaren sekretua ezkutatzen zutela pentsatuz. Baina aurkitu zuten guztia bakean lo zegoen urtxintxa zahar bat izan zen.

Ondoren, izarren kobazulora joan ziren, non desioak egia bihurtzen zirela esaten zen. Dídacek begiak itxi eta bere indar guztiarekin nahi izan zuen su bero eta distiratsu bat botatzea. Baina begiak ireki zituenean, dena berdin jarraitzen zuen.

Azkenik, Llúciari ideia bikain bat otu zitzaion.

– Eta zure sugarra aurkitzeko gakoa zure bihotzaren berotasunean balego?

Dídacek ez zekien ziur zer esan nahi zuen Llúciak, baina bere lagun berrian konfiantza izatea erabaki zuen. Elkarrekin joan ziren ispilu lakura, non urak begiratzen zionaren benetako esentzia islatzen zuela esaten zen.

Dídacek lakura begiratu zuenean, ez zuen bere isla bakarrik ikusi, baita besteak zoriontsu egin zituen aldi guztiak ere: otso goseti batekin janaria partekatzen zuenean, habiatik eroritako txori txiki bat hostoz estaltzen zuenean eta Llúcia bere istorioekin barre eragiten zuenean.

Bat-batean, Dídacek berotasun atsegin bat sentitzen hasi zen bere barnetik ateratzen. Lakura putz egin zuen, eta oraingoan, ez zen kea izan, baizik eta urrezko sugar eder eta bero bat atera zen.

Dídacek aurkitu zuen bere sugar berezia ez zetorrela sua botatzeko gaitasunetik, baizik eta bere bihotzaren ontasunetik eta bere ekintza atseginetatik.

Egun hartatik aurrera, Dídacek hotza sentitzeari utzi zion. Eta bere sua ez zen beste dragoienaren antzekoa izan arren, bereziagoa zen, ez baitzuen bere gorputza bakarrik berotzen, baita inguruko guztien bihotzak ere.

Dídacek eta Llúciak baso sorgindua esploratzen jarraitu zuten, beren berotasuna eta adiskidetasuna partekatuz bidean gurutzatzen ziren guztiekin, beti gogoratuz benetako magia adeitasunean eta maitasunean datzala.

Eta zoriontsu eta bero bizi izan ziren betiko.